

РЕШЕНИЕ

№ 186

гр. София, 09.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11948** по описа за **2019** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. Н. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. В. Г. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], против РЕШЕНИЕ от 31.07.2019 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 109-ти състав по НАХД № 1026/2019 г., в частта, в която е потвърдено Наказателно постановление № 17-4332-024843/30.11.2017 г. издадено от Заместник-началник на отдел към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, СДВР, в частта, с което на А. Н. П. е наложено административно наказание глоба в размер на 20.00 лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

Решението се обжалва, като незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който да отмени издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен не се явява, представлява се от адв.

П., който поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена по изложените в нея съображения.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Малинова, която моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а касационната жалба да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна .

В производството пред СРС е прието за установено, че на 24.03.2017 г. около 11, 25 часа в [населено място], на [улица], автомобил „Тойота Л. К. 120” с рег. [рег.номер на МПС] се движил по самостоятелното платно с посока на движение от [улица]към [улица]и до № 125 настъпило пътно транспортно произшествие с паркирания лек автомобил „Фолксваген” рег. [рег.номер на МПС] . Прието е, че автомобилът „Тойота” ударил ляво странично огледало на автомобила „Фолксваген”, което счупил, както и че водачът на автомобил „Тойота Л. К. 120” с рег. [рег.номер на МПС] напуснал мястото на произшествието, без да изпълни задълженията си като участник в пътно транспортно произшествие.

За изложеното е съставен Акт за установяване на административно нарушение от 31.05.2017 г. за това, че А. Н. П., като водач на автомобил „Тойота Л. К. 120” с рег. [рег.номер на МПС] , поради слаб контрол на превозното средство, станал причина за пътно транспортно произшествие с паркирания лек автомобил „Фолксваген”, след което без да уведоми органите на МВР напуснал същото. Въз основа на съставения АУАН, е издадено Наказателно постановление /НП/ № 17-4332-024843/30.11.2017 г., с което на касационния жалбоподател за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП е наложено на основание чл. 185 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 20.00 лева и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 150.00 лв. за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство пред СРС, фактическата обстановка е установена от събраните писмени и гласни доказателства: приобщената административно-наказателната преписка, съдържаща АУАН от 31.05.2017 г., Възражение срещу АУАН, Докладна-записка от 24.03.2017 г., обяснение от А. Н. П., Декларация от същия от 02.03.2017 г., декларация от В. В. М., справка за собственост

на лек автомобил рег. [рег.номер на МПС] , протокол за пътно транспортно произшествие от 24.03.2017 г., скица към същия, Заповед №8121к-3495/02.09.2016 г. на Министъра на вътрешните работи на Република България, Заповед №8121з-952/20.07.2017 г. на Министъра на вътрешните работи на Република България и показанията на свидетелите В. В. М. и С. В. М..

От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в частта относно установеното нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП. В частта относно нарушението на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, СРС е отменил същото.

Настоящият касационен състав не споделя мотивите на СРС, че при издаване на НП, в обжалваната част, потвърдена с оспореното решение, не е допуснато процесуално нарушение, както и че безспорно е установено извършването на нарушението по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

На първо място, в атакуваното НП липсва описание в какво точно се състои противоправното поведение на нарушителя. В тази връзка следва се отбележи, че използвания израз „поради слаб контрол“ не изпълва съдържанието на задължението по чл.57 т.5 от ЗАНН в санкционния акт да се опише в какво се изразява нарушението – с несъобразена скорост ли се движил водачът, не е контролирал автомобила ли, други правила / и какви/ за движение ли е нарушил и т.н. Освен това, с оглед спецификата на вмененото нарушение – причиняване на ПТП с имуществени вреди и преценка за наличие/или липса/ на обществена опасност /още повече, че става въпрос за повреда по странично огледало/, е било наложително настъпилите вреди да бъдат конкретизирани, което не е сторено.

Горните пропуски съставляват съществено нарушение на процесуалните правила, което не е констатирано от първоинстанционния съд.

Досежно нарушението на материалния закон:

Настоящият състав споделя напълно доводите на касационния жалбоподател за недоказаност на вмененото му нарушение по чл.20 ал.1 от ЗДвП.

На първо място, протоколът за реализирано ПТП е съставен само въз основа на обясненията на В. В. М., чиито автомобил е бил увреден. Последната – като участник и пострадал от произшествието, е пряко заинтересована от изхода на делото. Ето защо, наложително е било достоверността на посоченото от нея, да бъде проверено с допустими от закона доказателствени способности , например– издирване и снемане обяснения на други свидетели-очевидци, оглед на автомобилите, експертиза и др., което не е сторено в хода на издаване на АУАН и НП. В тази връзка следва да се посочи, че както в хода на административното, така и в съдебното производство не е изследван въпросът какво е било поведението на свидетелката като участник в движението – къде точно е бил паркиран автомобила и, спазено ли е изискването на

закона за отстояние, така че да не пречи на преминаващите превозни средства и т.н.

Горните обстоятелства, както твърдението на жалбоподателя, че на описаната дата не се е намирал на територията на местопроизшествието и показанията на разпитаните свидетели – С. С. и А. С. в същия смисъл, не са обсъдени от съда. Извън неговото внимание е останало и това, че ДИН, моделът и марката на автомобила, с който е увреден този на св. М., всъщност не са посочени от пострадалата, а са установени от контролните органи по частичните и сведения. Едва впоследствие, свидетелката ги е записала в своите обяснения.

При така установеното, настоящият касационен състав намира, че при постановяване на първоинстанционното решение е допуснато съществено процесуално нарушение, което налага неговата отмяна. Вместо него, следва да бъде постановен съдебен акт, с който наказателното постановление в потвърдената му част бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно.

С оглед изхода на правния спор, своевременно направеното искане – до приключване на устните състезания, представения договор за правна помощ и разпоредбите на чл. 63 ал.3, ал.5 от ЗАНН /изм. ДВ бр.94/19г., в сила от 29.11.2019г./, вр. чл.18 ал.2 от Тарифата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в полза на касационния жалбоподател следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XV Касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 31.07.2019 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 109-ти състав по НАХД № 1026/2019 г., в частта, която е потвърдено Наказателно постановление № 17-4332-024843/30.11.2017 г. издадено от Заместник-началник на отдел към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, СДВР, в частта, с която на А. Н. П. е наложено административно наказание глоба в размер на 20.00 лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 17-4332-024843/30.11.2017 г. издадено от Заместник-началник на отдел към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, СДВР, в частта, в която на А. Н. П. е наложено административно наказание глоба в размер на 20.00 лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Н. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], сумата от 300/триста/ лева- разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.

ЧЛЕНОВЕ: